

JAK TO BYLO S ADAMEM A EVOU

Stáda, 05 srpen 2015

Vzhledem k tomu, že se vám líbilo minulé psaní Tomáše Houčky, domluvila jsem s ním vydávání dalších velmi zajímavých textů z historie. Pokud byste o něm chtěli vědět něco víc, je to pedagog, spisovatel, scénárista, režisér... vypravěč. A hlavně nevědomci Tomáše. Mezi jeho "úchytky" patří i stará hudba - okcitánští trubadúři, středověká liturgie a zvláště slabost má pro Guillaumea de Machaut.

Jsou příběhy, které v jejich době známe. Celé civilizace se nich odvozují. Jsou pro nás jistota. Tak to prostě bylo. Pak zjistíme, že stáda z nich má víc verzí - a to vlastně velice odlišných. A kdo ví, jak to vlastně bylo... Jednotlivou verzi příběhu, o kterém jste jistě přečetli, a ho dobře znáte, vám nabízím.

Bůh Adama, neboli Adam, žil v nebi s bohyní ženou - Evou. Byli nesmrtelní a šťastní. Zlý bůh Horramu, stvořitel hmotného světa, jim záviděl. Chtěl jejich štěstí a chtěl Evu. Vtělil se tedy do podoby jedovatého hada. Ale věděl, jen tak se k Adamovi, aby ho mohl uštknout, nedostane. A tak svými jedovými zuby vpravil jed do jablka, protože věděl, že Adam je rád jí. Poznání, skryté v jablku, tím otrávil. Adam jablko ochutnal, snědl jed, a ten způsobil, že se Adam oddělil od své božské přirozenosti a vtělil se do těla smrtelného člověka. Ztratil svou nesmrtelnost a zapomněl svůj božský původ. Stal se vtěleným člověkem, uvězněným ve svém těle, a odděleným od svého božství. Když se snědla zbývající část jablka a sestoupila do hmotného světa s ním. Tak hada obelstili. Neztratili svou nesmrtelnost. Přestože jejich těla se stala smrtelnými, přesto koloběh narození dalších generací si nesmrtelnost uchovali. Hada neuspěl ani ve své touze zbavit je božství: sice na něj zapomněli, ale nikdy o něm nepřemýšleli. Zůstala v nich duše - jiskřička božství. Přesto kterou si mohou vzpomenout na svou božskou podstatu a být šťastní.

Jestli se vám tahle verze příběhu líbí, musím přiznat, že bohužel nejsem autorem. Je ještě o pár starší než ta, která se dostala do Starého zákona. Byla zapsaná někdy ve 13. století před Kristem v ugaritštině na území dnešní Sýrie. Originální tabulky (vzhledem k současné situaci máme k dispozici jen kopie) odvezli do Amsterdamu archeologové už v roce 1929. Z ugaritštiny ji překládali profesorka Marjo Korpelová a Johannes de Moor z Protestantické teologické univerzity v Amsterdamu.

Tato ugaritská verze příběhu mi velmi dobře sedí do vnímání historie gnóze jako myšlenkového proudu, který v Blízkém východě vyvíjel a krystalizoval velmi dlouho, nespíše paralelně s judaismem a později křesťanstvím. Sko bych řekl, že je starší a komplexnější než Píseň o perle. Umím si i představit možnost, že jádro perle je svým způsobem pokračováním příběhu Adama a Evy.

Jestli tuhle verzi znali albigenští, nebo zda opravdu byla zapomenutá celou tu dobu, to nevíme, určitě by se jim líbila také. Protože tenhle příběh je esencí gnóze. Kdo o ní nebo víme albigenských nikdy neslyšel, skoro mám pocit, že tento příběh stačil, aby se z něj člověk dozvěděl o nejdůležitějších vězích; vyznání gnóze v sedmi odstavcích.

TOMÁŠ; HOUČKA